

Milan Vincetič

Trojni aksel Katarine Witt

Komaj je postrgal rep ek korenčka, je nad vrati nemarno pocingljal zvonček.

“Ah, to,“ je nervozno odpiral predal, da bi ga skril, “veste, za oči pomaga ... Ta pršeči neon,“ je pomignil proti stropu, “jih pobira kot sneg, pa sem si privoščil ...”

“Jaz sem nova, pravzaprav sva dva,“ je pritisnila obraz na okence, “prijavit sem prišla, kot velevajo zakoni, nov naslov ...”

“Saj vam pravim,“ je zardeval, “vitamini v korenčku so balzam za oči ... Ah, vi ste,“ je dvignil pogled, “veste, v tako malem kraju kot je naš, ne more ničesar ostati skrito ...”

“Naročila bi poštni predal, pa tudi poste restante bi doplačala,“ je dejala in položila denarnico na poštni pult.

“Saj se vendar tako ne mudi, gospodična ...”

“Veronika, Veronika in Maksim G., Svilna 8, saj veste, nekdanji učiteljski blok ...”

Prikimaje je izpolnjeval obrazec. Bilo je je za lešnik. Ali za karamelo. Nič več, mojbog, ga je prešinilo, ko ji je pomolil pisalo. Pa tudi prsti so tanki kot slak. Koža pa kot iz keramike. Polt malce temnejša, lasje za odtenek svetlejši. Pa begajoče, prepeliče oči.

“Je to vse, gospod?” je nekam plaho dvignila oči.

“Formalnosti, gospodična Veronika,“ je prepognil obrazec. “Sicer pa bi vas poštar tako in tako našel ...”

“Z očetom ne želiva biti že prvi dan na očeh. Njegovo delo zahteva ... Ah, saj veste, kakšni časi so, gospod upravnik ...”

“Pripravnik Vojta,“ jo je popravil.

“Vojta?” je komaj premaknila ustnice.

“Ah, očetov spomin na tisto nesramno vroče praško poletje, Veronika. Zato sta me takrat najbrž kar za lase povlekla na svet,“ je potrkal po mizi.

“Kakorkoli, moral je biti pravi dan, Vojta,” si je s komolci podprla glavo.

Dovolj ga je, da bi lahko bil upravnik. Najbrž zgolj koga nadomešča, je zavrtalo v njej. Ni napak, pa tudi zrel še ni. Nekje v sredi. In povrh dovolj pogumen, da na pošti cele dneve ostaja sam. Sicer pa ima najbrž v posesti tudi pištolo. Kakršno si vsak dan pod suknjič pripne moj oče, jo je prešinilo. Poleg tega ima najbrž hude težave z očmi. Pa tudi dolgčas ga lepo zdeluje. Iz kretenj se mu razbira, da je naveličan, da na njegovi koži poseda prah kot na paketih v sortirnici, po katere ni nikogar.

“Hvala bogu, da imate tudi loterijske listke,” je pokazala na stojalo s srečkami. “A se lahko pri vas vplačajo tudi športne stave?”

Čeprav jih je na smrt sovražil, se je naredil mehkega.

“Potem pa bova kdaj pa kdaj kaj zaigrala, kajne? Vse sisteme znam na pamet in ni hudič, da ...” se je nasmehnila in mu podala roko, on pa ji je stisnil v dlan ključek poštnega predala.

“Če se vama bo zelo mudilo, lahko potrkate tudi pred odpiralnim časom, gospodična Veronika,” je zaklical za dekliško postavo, ki si je po nerodnosti med vrata priprla krilo.

“Vi pa ne pozabite na tisti svoj korenček,” se je obrnila in zajahala kolo, na katerem se je še bolj izgubila.

Čez štiri dni, v največji popoldanski sopari, je položila predenj trebušasto rumeno kuverto. Že uporabljeno, z napol izbrisanim pečatom v levem kotu.

“Oče me je prosil, da bi jih pregledali. Pravi, da je med tem muljem lahko kakšno zrnce zlata ...”

Medtem ko je razvrščal loterijske listke, ki jih je bil stresel iz kuverte, je odklenila poštni predal.

“Seveda, prekmalu je še. Veste,” je začela, “te dni nisva imela niti minutke časa zase. S krpo in metlo sem se naplesala, da je bilo joj. Tisti pred nama, prišlo nama je na uho, da so ga pobrala pijanska jetra, ni maral za stanovanje. Tapete so se kar oluščile ...”

Prestopala je ob pultu in mu gledala pod prste.

“Oče jih je našel v predalu. Veste, on ima posebej izšolan nos. Vse reči zna, vsaj tako se sam hvali, dobro poduhati. Pravi, da tako zahtevajo od njega v službi, v kateri pa da nima niti trohice časa zase. Zato pa ga imam jaz na pretek. Pravzaprav ti lističi niso najini. Siromak, “ je zavzdihnila,

“najbrž je sanjaril kot moj oče ...”

“Upam, da se bo tudi sam kaj oglasil ...”

“Veste, njegova služba ne zahteva ...” je premolknila, kot bi se prelomila.

Hipec zatem ji je ušel iskriv nasmešek.

“Oprostite, kar ušlo mi je. Saj se niti ne poznavata, “ je dvignila glas, “pa vam že pripovedujem stvari, kakršne oče hrani v nekih zajetnih fasciklih ...”

“Kot je ta kuverta, Veronika?”

“Pa še zloženi so kot kumarice v shrambi, gospod pripravnik!”

“Potem so morebiti nevarni ...”

“Nevarni, “ je pomenljivo povesila pogled.

Zdelo se je, da jo bo odpihnilo. Ta lešnik v poletni oblekici, skozi katero se rišejo že kar godne obline. Ta lešnik, ki ji nagaja nad obrvmi čopek las, da vanj tako nervozno piha.

“Vi se pa nič ne predajate sanjarijam?” ga je premotila. “Najbrž nimate časa,“ si je kar sama odgovorila. “Midva z očetom pa bi včasih najraje kar poletela. Takole,“ je zažvižgala in povijugala z roko po zraku, “kot airmail. A ga služba ne pusti. Vsak dan ista pesem,“ je vzdihnila, “točno ob pol sedmih tisti kombi z zatemnjenimi stekli, ki se vrne šele proti večeru. Pravzaprav ne vem ... “ se ji je kar ustavilo.

Zatopil se je v prekrizane številke in počasi odlagal srečke na dva kupčka.

“Te na levi,“ je položil kazalec nanje, “še dajejo upanje, gospodična Veronika. A zelo malo, poleg tega pa so lističi že precej zdelani, pa tudi serijske številke niso povsem vidne ...”

“Pa jih vrzite kar v koš, kupila bom nove,“ je pokazala na kupčka in zamahnila z roko. “Kdo ve, če v te kraje sploh kdaj zaide sreča, Vojta,“ si je šla z dlanjo skozi lase in stopila k stojalcu s srečkami.

“Jaz pa sem prepričan, gospodična Veronika,“ se je begotno srečal z njenimi zenicami, “da je pri meni že potrkala ...”

“Samo če me ne bi tako zdelovala vročina,“ je pihnila skozi nos in pokazala na ventilator.

“Pravijo, da se jim ne splača priti sem zaradi njega,“ je pokazal nanj, “pa tudi o klimi lahko kar sanjam ... Še malo, pa bodo to poštico dokončno zaprli. Zato pa sem pošiljajo samo

pripravnike ...” je z desnico pokazal nase.

“In take kot sva midva z očetom,“ je prikimala. “Njega so baje, ker je blizu meja. In ker postaja nevarno. Iz Temišvara se širi kuga, neki madžarski pastor jo raznaša, me je podučil oče, gdansko ladjedelnico hočejo, kot je pridal v isti sapi, kar pognati v zrak, medtem ko se v Elbasaniju, videla sem po televiziji, kar civilisti vozikajo s tanki po ulicah. Na mojega očeta se ja lahko zanesem,“ je dvignila oči, v katerih se je vseeno razbiral strah, “vsaj tako mi je nekoč zaupal voznik kombija, medtem ko se je oče bril v kopalnici, češ da gre v vsaki stvari na nož. Kot bova šla tudi midva, Vojta,“ je zažgolela, “ko bova zadela takšen kupček,“ je razširila roke, “čeprav si bova le kupila prvo vozovnico za Kalifornijo in ciao bambino ...”

“Za Kalifornijo, Veronika?” ni spustil oči z nje, “tja vendar ...”

“Tja, tja, v tisto silicijsko dolino, v kateri vsak dan nastane štirideset novih milijonarjev, moj Vojta,“ je poskočila. “Pa tudi oče bo tam dobil en-dva-tri drugo službo. Take kot je on tudi tam potrebujejo. Take strokovnjake za ... A naši ga ne bodo kar tako pustili ... Preveč ve,“ mu je zašepetala v uho, “zato ga imajo na kratko ... “

Kot bi ga kdo po glavi. Spreletelo ga je. Čutil je njen dih, njen nevsiljiv vonj po kremi za sončenje ter zadah po potu, ki se ji je nabiral pod naramnicami.

“A korenček še pomaga, Vojta?” se je povrtela.

“Najbolje bo, da skupaj izpolniva stavni listič, Veronika,” je pokimal in iz lastnega žepa plačal trojno kombinacijo.

“Potem deliva na pol, Vojta,” se je nasmehnila in segla v globoki žep krila, ki ga je sapica na kolesu dražljivo dvigovala nad kolena.

Čez dober teden se je prikotalkala.

“Najbrž me ne boš za ušesa, Vojta,” je začela, še preden se je ustavila, “je pač toliko zneslo, da se nisem mogla upreti.”

“Če bova delila na pol, katero mi daš: levo ali desno? Ali obe, če hočeš, da bom v mavcu,” se je zadovoljno popraskal po bradi.

“Z obema bi bil lahko prenašal hitro pošto, Vojta,” mu je vrnila.

“Potem pa so pravnjše za mojega Ivana,” je zavrtel z očmi.

Zasmejala se je in ga nagajivo uščipnila v lice.

“Ti moj mali pripravnik, saj vendar oba veva, da so srečke prozoren izgovor. Poznam take, v mnogo krajih sem že bila, fantje tvojih let strmijo skozi okno in sanjajo o princeskah ... Kaj nisem jaz tvoja princeska?” je naredila šobico.

Delal se je, da jo je preslišal.

“Ne delaj se vendar neumnega, Vojta, saj vidiš, da sem vzeta kar iz pravljice ... No, no,” je po filmsko nagubala čelo, “saj naju noben ne sliši ...”

“Ali pa, Veronika,” je pokimal proti sortirnici. “Ne, ne, ne mislim na raznašalca Ivana, njemu se nikoli ne mudi s čenčami, morda pa sva bolj zanimiva onim tam ...” je pokazal proti kotu s skrivno kamero.

Prebledela je. In ji nagonsko pokazala hrbet.

“Včeraj so se očetovi tako čudno obnašali, Vojta,” je položila kazalec na ustnice. “Kar nasršeni so bili. Kot da bi pravkar prišli s terena. In ga kar priganjali, kot da jim kaj uhaja iz rok ...”

“To so moške reči, Veronika,” je odvrnil in ji ponudil hitro srečko.

“Pomisli, dober mesec sva tukaj, pa ga je minila vsa volja. Ko sva odhajala iz mesta, mi je dejal, Veronika, ti moja princeska, zdaj bova na varnem, daleč bova od ljudi, ki nama kar naprej hočejo zlo ...”

Z nohtom je na hitro postrgala srečko.

“Tokrat prazna, Vojta,” je odkimala.

“Prazna, kot so prazni časi,” je pripomnil in dvignil telefon.

Glas na oni strani je moral biti oster. Vsaj tako se je bralo na Vojtinem obrazu. Samo pritrjeval je in pritrjeval, medtem ko je glas na oni strani žice z vojaškim tonom našteval nekakšne mere za varnost.

“Bova že poskrbela, da jim vse ne pride na uho, Veronika,” je spustil slušalko. “Poglej, je dvignil pismo k žarnici, ”vidiš, navadna svetloba ga prestreli kot rentgen. Kaj je v njem, Veronika? Aha, bankovec, in najbrž, kot mi je

zapretil nadzorni, tudi tuja propaganda. Kontrolirajo vaju, Veronika, kajti tvoji oče mora biti velika riba, "je položil roko na njeno in spet pomignil proti kotu.

"Kdaj bo že vsega konec, Vojta?" je zavzdihnila.

Njeni prsti so se rahlo zganili. Njeni topli, drobni prsti, ki si jih ni upal stisniti. Njena dlan, ki se je nenadoma obrnila in se izgubila v njegovi.

"Bojim se, Vojta, "je smrknila in brezvoljno odrinila ponujeno srečko. "Vidiš, niti srečke ne pomagajo več ..."

"Srečke niso za srečne," ji je odvrnil in pritisnil dlan na šipo.

"Popoldne bom vadila skoke, tolup, aksel in rinberger. Tam, tekmovala bom sama s sabo, "je pokazala na asfaltirano šolsko igrišče, "pridi navijati zame ..."

"Samo da se ne polomiš, Veronika, "je dvignil obrvi.

"Ti pa ne pozabi na korenček, da boš bolj videl, Vojta, "ga je ošinila s porogljivim nasmehom in tako gibko preskočila prag, da mu je zmanjkalo sape.

Komaj je vstopil njen oče, je za sabo obrnil ključ.

"Ni za vsaka ušesa, gospodič, "ga je premeril, "zato. Sicer pa, "je nasršil obrvi, "sta šla z mojo Veroniko malce predaleč ..."

Prebledel je in se začel izmotavati.

"Že vrabčki čivkajo, da flirtata. Ali pa vsaj ti z njo, "je povišal glas, "a ne bi smel, res ne bi, "se je pogladil po brčicah, "Veronika je še otrok, ženska v njej se še ni prebudila in zakaj bi jo ubila prej, preden vzbrsti ..."

Slednjega seveda ni pričakoval. Celó ne od človeka, ki baje dela v tajnih službah, o katerih pa se ne sliši nič dobrega. Morda pa je eden tistih, ki mehčajo z besedami, ga je spreletelo. Eden tistih, ki ti ponudi cigareto, ti jo prižge in začne počasi in premišljeno vrtati. Ali pa le potihem prebira romane. Da bi bil bolj sladkobeseden in premeten, bolj človeški.

"No, in -, "se je naslonil na pult.

Čeprav je bil zapet do vratu, pa tudi suknjič ni bil iz najtanjšega blaga, se ni na njegovem čelu pokazala niti kapljica potu. Kot da s pogledom stopa po robu. Ali britvici. Slejkoprej lahko zdrzne na eno ali na drugo stran.

"Mi vemo, kaj lahko s takimi kot si ti, "mu ni dal do besede. "Mi vemo, kako je treba takim tičem stopiti na rep. Taki časi so, nihče ne bo niti pisnil. Lahko, "je prešteval na prste, "en-dva-tri izgubiš službo. Lahko ti naprtimo ... "

"Tujo propagando, gospod Maksim, "mu je snedel z ustnic.

"Oni dan sem vaju opazoval. Kar vrtnčkala in vrtnčkala se je pred tabo s tistimi štorastimi kotalkami. Ti pa si jo požiral in tvezil, da so tolupi in aksli za čisto šestico, čeprav se je mala komaj držala na nogah. Podžigal in lagal si ji, ti mali gumpek, lahko bi si obrala kolena ali bi ji šla medenica na tistem prekletem asfaltu, "se je spet omehčal. "Najbrž si jo ti pregovoril v te kotalke, "je dodal z istim tonom, "s katerimi celo nori po hiši ..."

"Zadela sva na srečki, gospod, "je zajecjal.

"Pa še to, "je jezno predel roke na boke, "za mojim hrbtom se gresta nevarne igrice. Pa ti je mogoče povrhu še naložila, da bi si z dobitkom kupila prvo

letalsko vozovnico za ... Hudičevo jo nekam vleče, hudičevo ...” je za hipec zamizal, “kot da ima srbečico ...”

Sključil se je v dve gubi. Delovni čas se je počasi iztekal. Ljudi v tej vročini ni bilo na spregled. Pa tudi živali so se zavlekle v debelo senco.

“Zaradi njenih večnih popadkov sva morala sem, moj dragi gospodič, kratko malo so naju naložili v kombi in horuk v volčjo globel ... No, ja, “ je globoko vdihnil, “tudi jaz nisem brez greha ... A tega vsakemu ne razlagam na dolgo in široko ... Moje je, da ... “ se je ugriznil v jezik.

“Že grem, Ivan, “ se je ozrl proti sortirnici.

“Samo še te srečke plačam, pa dve priporočeni,“ se je pretvarjal, ko je raznašalec Ivan pomolil glavo skozi vrata. “Lahko ste srečni, da imate takega upravnika,“ je dodal in neslišno obrnil ključ, medtem ko si je Vojta kar s časopisom obrisal potno čelo.

Podstrešno stanovanje je dišalo po sivki. Po nekih močnih čistilih, ki so skušala pobiti vso umazanijo, ki jo je nemarno pustil oni jetrnik. Dobra štiri leta ni nihče odprl vrat, zato se je zalezal v stene in rahlo vlažen strop, celo počene šipe ni nihče zamenjal.

“Oprosti, zvonec ne dela, pa sem moral kar s pestmi po vratih,“ se je ves zadihan izgovarjal. “Poleg tega nisem vaje stopnic, pa še ta sopara, “ se je nervozno brisal z rokavom.

“Te je kdo videl, Vojta? Stari bi pobesnel,“ je na hitro zaprla vrata. “Veš, zadnje čase je nemogoč. Ta služba ga bo pobrala. Cele noči preklada neke zapiske in zapisnike, robanti in srka trojko, ko pa navsezgodaj pohupa tisti kombi, se dobesedno zvali po stopnicah ...”

Po stenah nekaj poceni reprodukcij. Sveže pomita posoda in za silo postlani postelji. V knjižni omari kakih ducat knjig, na polici nad jedilnim koticom pa velik globus.

“Mama mi ga je kupila v drugem razredu za odlični uspeh. Lep je, usnjen. Iz časa poznih osvajanj, Vojta. Daj mi kazalec, “ ga je zavrtela in mu obrnila glavo, “tu,“ je pritisnila prst na ustavljačo se globus ...

Prst se je ustavil na zahodnoameriški obali.

“Vidiš, da nama uspeva!“ je vzkliknila. “Najine želje so se kar pokrile.”

Zažarela je. Kot da se bo izlevil, ta lešnik. Pa ta njena tesna oblekica, ki se ji lepi na kožo. Pa krilce, ki se ji lovi med stegna. In v njegove široke zenice, ki jih jemlje ta žarka avgustovska svetloba.

“Telegram, za to sem prišel,“ je začel brskati po torbi, “iz tujine, Veronika. Airmail,“ je pridal.

“Najbrž bo moja mama, Vojta,“ je zasijala.

“Morebiti,“ je dahnil in pomolil prednjo debelo telegramsno kuverto, “poslano je bilo na poste restante.”

“Mojbog,“ se je prijela za glavo, “pa ti si nor, Vojta. Vso svojo plačo boš potrošil za to loterijo! Bova spet pol-pol, Vojta?” ga je od veselja objela od zadaj.

Obrnil se je in jo zavrtel kot peresce. In prižel k sebi. Naslonila je glavo na njegova ramena in zahlipala.

“Ne smeva, Vojta, oče bi me ubil. Ne smeva, “ je zamižala, ko sta se komaj oplazila z ustnicami.

Ura je udarila pol treh. V okno se je zaletel vrabec.

Z roko ji je šel po laseh. In s kazalcem porisal po ušesni školjki. Zagledal se je v mračno spalnice, v plišasto žirafa nad vzglavnikom.

“Mamina je. Z nekih potovanj s plesnim orkestrom po severni Afriki.”

“Smešna je, pa še progasta kot zebra, “ je dejal Vojta.

“Obljubila je, da se vrne ponjo, Vojta.”

“Ali pa jo kar ti zajahaš in sta obe en-dva-tri pri njej, Veronika.”

Skozi odprta vrata je potegnil prepih.

“Če ne drugega, si boš kupila zlate kotalke, Veronika,” je bil za las preglasen.

Za toliko, da so se začela vrata ob stopnicah pritajeno odpirati.

Potem so kar vdrli. Oni iz kombija z zatemnjenimi stekli. Trije s sončnimi očali in kratko postriženih las. Tisti s skorjasto kožo je za sabo obrnil ključ in prilepil na steklo nalepko z napisom: Službena kontrola. Sicer pa so bili vljudni in kar se da službeni.

“Vi samo opravite, kar morate, gospod upravnik, “se je obrnil oni s skorjasto kožo, “ne bomo vam niti skrivili lasu, gre predvsem za rutinski pregled.”

Vsi trije so za hipec segli v notranje žepe po službene izkaznice.

“Pa še kaseto v kameri bomo zamenjali, gospod upravnik, “ je dejal najstarejši in pokazal službeni nalog.

Obsedel je kot pribit. Možje s kombija so bili več kot preveč večji svojega dela. Prvi je stopil v sortirnico in si v beležko zapisal naslove s čakajočih paketov. Predvsem onih, ki so prispeli iz tujine. Drugi je preletel poštno predale.

“Je ta poštni predal št. 028 vedno tako prazen, gospod? Ni najet tudi za poste restante?” ga je živčno pocukal za rokav.

Zapletlo se mu je. Kot da je zgrmel v črno luknjo.

“Ah, nič, samo preverjamo,” ga je skušal pomiriti. “Veste, danes ni več šale. Pošta je namreč živčni voz, po njem ali prek njega lahko pride v navadne možgane marsikaj nevarnega. Mi pa smo za to, da živec, če je treba, tudi omrtvičimo, “ je začel na suho duhovičiti.

Polil ga je znoj. Ta primerjava z živcem je bila več kot očitna.

“Sami stari naslovniki, razen enega, kajne?” se je spet obrnil.

Prikimal je in se delal, kot da se mu strašno mudi z izpolnjevanjem nekih formularjev.

“Videokaseta zamenjana, šef, “ je zinil najstarejši.

“Lahko spet odprete, mojster,” ga je potrepil oni s skorjasto kožo. “In še nekaj, mladi mož, “ je žugajoče dvignil kazalec, “ste si dobro zapomnili tisto o živcih? Najbrž vam je sinilo v glavo, kako in kaj! Poleg tega pa niti besede o

tem, kaj ste videli danes. Preventiva,“ se je potrkal po prsih, “je pomembnejša kot najuspešnejša kurativa.”

In so kar zmanjkali. Kot da jim je dan vedno prekratek.

Tokrat se je zapletla tudi za prst debela verižica. Vrata so se odprla le za slabo ped.

“Tri dni ga že ni, Vojta,” je komaj izdabila. “In nobenega glas. Prišli so in pritrdili to verižico, s sabo pa odnesli ključ. Da že pride, so rekli, naj ne bom v skrbeh, pač daljša službena pot, časi so ostri, vsepovsod da potrebujejo najbolj zanesljive ljudi in moj oče ... Najhuje pa je, da so mi zapečatili televizor, radio pa sprejema le državno postajo ...”

Obraz je izdajal, da vso noč ni zatisnila očesa. Ali pa celo dve. Da se je prejkotala in prejkotala. Bila je nepočesana, koža ji je upadla, pa tudi za kak kilogramček je shujšala.

“Ne moreš noter, Vojta,“ je zahlipala, “da bodo že oni prišli in za vse poskrbeli. Bolje je, da izgineš,” ga je začela rotiti, “ta blok so ena sama ušesa.”

“Prišli so tudi na pošto, Veronika. Saj veš, tisti njegovi, tisti iz kombija. Vse vedo, vse, Veronika,“ je pazljivo potišal glas.

“Tudi to, da si skrtil pismo moje matere?”

“Najbrž so ga prebrali že pred tabo, Veronika.”

Odstopno se je zazrla na hodnik. Neka spodnja vrata so slutljivo zaškripala.

“Vejo tudi, da je zbežala? Da jo je pobrisala s tistim Francozom? S tistim plesalcem, s katerim sta plesala solo celih pet sezon. Veš,” si je obrisala oči, “slutila sem, da bo to nekoč storila. Ples ni tako nedolžna igra. Takole, s telesom ob telesu vse božje dni. Stari pa je garal. Že takrat so ga imeli v službi na kratko. On pa, da se ne bi izdal, je postal še bolj njihov. Tako, da ni kazal niti znaka obžalovanja, ko mu je telefonirala s frankfurtskega letališča, naj je ne čaka. Samo pobral se je v službo in kot kak uradnik najavil spremembo ...”

Naslonil se je na podboj in se delal, da šari po službeni torbi.

“To s kotalkami imam po njej. Veš, moški se zaljubite v žensko, ki pleše. In v mojo mater se jih je mnogo. Oče ųjo je pravzaprav spoznal po predstavi. Kratkotomalo je pokazal službeno izkaznico in odšel v garderobo. Ji, kar je mnogokrat ponovila, izročil, tako kot na televiziji, velik šopek s svojim naslovom. In od takrat je postal sumljiv. Veš, tisti iz kombija ne marajo umetnikov. Nekoč mi je voznik dejal, da ti zgolj sanjajo o soncu, namesto da bi od spodaj razkadili meglo ...”

Skozi režo med vrati je potegnil hlad.

“Pa tudi hladilnik so mi napolnili, Vojta. A najbolj mi manjkajo kotalke.”

“Zdaj si boš lahko res kupila zlate,“ ji je pomolil skozi režo zajeten šop bankovcev.

“So zadele tvoje ali moje, Vojta?” je zasijala.

Z roko ga je pogladila po obrazu. Dišala je po svežem milu in potu. Pritisnil si jo je na lice in zamižal. Jo ponesel k ustnicam in jo po dlani poččegetal z jezikom.

“Ko me spustijo, boš videl pravi trojni aksel, Vojta,” je zadrgetala in komaj slišno zataknila zatič.

V televizorju izza slepeče žarnice je snežilo.

“Bi korenček, da se ti popravi kratkovidnost, gospodič?” ga je prestrelil nekam znani glas.

“Saj imamo tudi druge metode, šef,” se je slišalo izza hrbta.

Odrevenel je. Pod srajco je čutil mrzli pot. V mecih pa krč.

“Vedro! “ je zaklical šef proti vratom.

Še isti hip je butnil vanj ledeni slap.

“Pst, fant,” je siknil šef, ko je začel smrkati, “hej ti,“ se je obrnil, “treba bo pojačati televizor.”

“Jebemti, fantje,” je zaklel oni pri televizorju, “počili ju bodo kot psa. Dostojnejšo smrt bi si ja zaslužila. Sodijo jima kot razbojnikom, raztrganci,” je besno pljunil. A si videl, kamerad, kako je bled?”

Vojta je skozi meglico razbiral podobe na televiziji. Zasliševalci, najbrž oni iz kombija, v kar pa ni bil docela prepričan, so ga za hipec pozabili. Posebej oni, ki je imel na obeh rokah zraščena sredinec in prstanec.

“Bukarešta kaputt, fantje,“ je špuknil šef in si prižgal cigareto.

Dima toliko, da bi ga rezal. Otekle veke in pridušeni glasovi, ki kot da so prihajali iz neke druge stvarnosti. Postave, ki so se premikale, niso imele obrisov. Prav tako kot vsiljive besede.

“A mi se ne damo, kajne, Vojta?” se je zasliševalec zapičil vanj. “Ne damo se, a še preden nam bodo porezali jajca, bomo mi nekomu izkopali oči. Ker ... “ je vrgel predenj malce blaten korenček in uperil kazalec vanj, “ta ptiček bo spregledal in začivkal, da bo veselje ... potem pa v akcijo!”

Želodec mu je silil skozi usta. Meča so spet otrdela, nosnic ni več čutil. V ušesih mu je zabijalo.

“Dobro,“ je zasliševalec odmaknil luč in položil noge na mizo, “oprostimo ti, da si malo spravil čez. Kaj bi sicer? Na,“ je pometel predenj šop fotografij, ki si jih je medtem skrbno ogledoval, “vidiš, vse je črno na belem. Naša služba nikoli ne spi. Vidiš, “ je pritisnil svinčnik na nejasno podobo, “to je ona, to si pa ti. Seveda boš dejal, ptiček, da gre za montažo, a se preklemano motiš. Infrakamera,“ se je potrkal po prsih. “Kaj pa je to, kar drži mala v rokah?” je siknil.

“Žirafa, šef,“ je Vojti kar ušlo.

Drugi pa v krohot. Ki ga ni in ni bilo konca.

“Pa žirafa, če hočeš. Tudi njo ti bomo odpustili. Naj kar gresta kotalkat v tisto njeno Ameriko. A da ne boš mislil, da smo navadni prasci,“ je nadaljeval s priliznjenim tonom, “potrkali smo pri njeni mami, še preden je spletla gnezdece s tistim ušivim Francozom. Kako pa bi sicer mala prišla do njenega naslova, ha? Preverjene metode, moj dragi Vojta,“ se je ozrl proti šefu, ki je dobessedno zlezal v migetajoč televizor.

Nagonsko je odrinil korenček.

“Tako, Vojta, še norčeval se boš iz nas, “ je pobesnel zasliševalec, “mi želimo, da končno spregledaš, da si pomaneš svoje podelane oči, kajti če smo se mi delali slepe, se tebi ni treba.“

Sam glas ga je bil. Korenček pa suh kot otrobi. Jezik se mu je prilepil na nebo.

“Ja, ja, delali smo se slepe,” mu je za hrbet pristopil tretji. “Le zakaj bi gnali hrup zaradi smrklje, ki je hotela čez celo z žirafu. Veš, “se je prezirljivo naslonil na mizo, “še isto noč smo odstranili rjuho, po kateri je splezala in zapečatili stanovanje. In pika. Do jutra je bilo vse čisto, ha?” je začel nervozno bobnati po mizi.

Stanovanje na prodaj, se je Vojta spomnil zataknjenega lističa. Nihče se ni niti zganil. Je pač odpotovala, saj sta bila tako in tako le mimobežna prišleka, se je razneslo iz bloka.

“Jebemti,” je zaklel šef, “poglej si ga, Nicolaea in Eleno, tisti barbari so ju počili kot zadnjo smet. Vsaj televizijskim gledalcem bi lahko prizanesli. Saj ne pravim, nista bila angelčka, a ni se vam bilo treba iti francoske revolucije ...” je očitajoče premeril televizijskega reporterja s preočitnimi podočnjaki.

“Vsaj na masko bi se lahko spomnili,” je pogodrnjal tretji.

“Najbrž niti to več ne pomaga,” se je oglasil oni z zraščenimi prsti.

Medtem se je ventilator samodejno vključeval. A dim je še zmeraj ubijal. Prav tako mrz, ki se mu je zalezal v mišice.

“Znova si dobro pomani oči, Vojta,” se je oglasil tisti, katerega navzočnost je bilo le čutiti, “te fotografije so jasnejše, kajne? Dobro si jih oglej in ...” mu je zapretel, “ni se ti treba pre nagliti.”

“Vse bo zapisano,” je pokazal oni z zraščenimi prsti na magnetofon.

Vojta je skoraj pobralo: ustreljeno truplo na travniku. Potem še bližnji posnetek. Truplo, obrnjeno na bok. Razpet suknjič in pištola ob izproženi desnici. Usta, v katera se je sesipalo nebo. Dvignil se mu je želodec.

“Kar mirno, kar mirno, mladi mož,” je zasliševalec začel s svinčnikom trkati po mizi, “časa imamo na pretek ... Samo spomniti se je treba, pa bo.”

Udarci so postajali vse bolj vsiljivi in mučni.

“No, kaj vidiš, slepec,” se je zasliševalec zavil v nov oblak dima, “je on ali ni on?”

“Maksim ... “ je zaslišani komaj slišno izdaval.

Z dlanmi si je zakril obraz in glasno zahlipal. Oni z zraščenimi prsti pa kihnil, kot bi se preklal.

“Zdaj se boš pa še nedolžnega delal, ptiček,” so zasliševalcu pohajali živci. “Kaj misliš, da nimamo dokazov, kako si ga hotel že prej, ker ti je branil malo. Kaj misliš, da smo zaman tisočkrat prevrteli tisto kaseto iz tvoje poštrice?” Zdaj pa mi je dovolj, “ je besno mlasknil po mizi, “si ga ali ga nisi?”

Zmanjkalo ga je. Si ga ali ga nisi, mu je odmevalo v lobanji. Si ga ali ga nisi, so se nabirale ustnice. Si ga ali ga nisi, je med kihanjem ponovil oni z zraščenimi prsti.

Potem ga je sunkovito streslo. Da bi ga skoraj vrglo s stola. Krčevito se je oprijel roba mize.

“Nič nič, samo možgančke smo ti prevetrili z električno,” je razbiral šefov glas. “Poglej,” se je delal prijaznega, “Verončico smo ti že oprostili, dobro, tudi žirafa si spravil čez mejo, to vsi vemo, a za Maksima, našega kamerada, ti ne moremo kar tako pogledati skozi prste.”

Tisti, ki ga je bilo samo čutiti, je vstal. In podrsnil s podplati. Razbralo se mu je, da je prezirljivo pomežiknil zasliševalcu.

“Takole se bomo zmenili: ti si starega pripeljal do meje, da bi šel za malo, ha?” ga je prestrelil oni z zraščeni prsti.

Vojta je brezvoljno buljil predse. Potisnil dlani med stegna in stisnil ustnice.

“Premetenec, premetenec, ti vražji lisjak,” je hladno nadaljeval oni z zraščeni prsti, “predobro si vedel, da ti Maksim ne bo nikoli pustil, hehe, okopavati njenega mladega bujnega vrlička. Zato si hladnokrvno izpeljal svoj peklenski načrt: kar počil si ga. In to na sami meji. Da bi zvalil krivdo na stražnike. Mrtev ti vendar ne more prekrižati načrtov, mala se bo malce najokcala, ti pa jo boš tolažil kot levjesrčni princ ...”

“Solzava ljubezenska drama,” je končal tisti, ki se ga je dalo komaj slutiti. “Boljšega happy enda si nisi mogel izmisliti, kaj,” se je zasrepl vanj, “a tudi mi nismo od včeraj!”

In mu na roki ugasnil cigareto. Da je zakričal in se sesul.

“Ne moremo si vendar dovoliti,” ga je drugi pograbil za srajco in dvignil v višino oči, “da so ga kar počili mejni stražniki. Ali celo, moj bog, “ se je narejeno pokrižal,” da smo ga celo mi. Čeprav bi si, bodimo si odkriti, to tudi zaslužil. Ne more vendar on kar tako čez mejo k onim tam, kajne Vojta?” mu je privijal zapestje. “Truplo je truplo, poleg tega bi skoraj, če se ne bi podvivali, prišlo v časopise. Poglej,” je pomolil predenj popisan list, “samo podpisati se moraš, pa bo stvar urejena. In če boš priden, v kar pa ne dvomimo, “ se je delal človeškega, “kajti tvoja krivda je več kot očitna, te čaka presenečenje. The surprise, my boy,” ga je plosnil po hrbtu.

“Lahko pa celo stvar obrnemo in te naredimo za heroja: vsem bomo jasno in glasno dali vedeti, da si ga ubil na begu, da bi reševal domovino, kot jo sedaj rešujemo vsi skupaj in tvoja krivda se bo spremenila v nagrado. Ali celo odlikovanje. Vidiš, “ ga je dopolnil oni z zraščeni prsti, “kakorkoli obrneš, vidiš, zmeraj te čaka presenečenje ...”

Zavrtelo se mu je. Črke so se mu zlepile in razmazale. Od nekod so prihajali glasovi, ki jih ni mogel razvozlati. Niti zložiti v pravi pomen. Mogoče hočejo z mano kot so z njim, ga je prešinilo. A če mi dajo priložnost, bi skoraj naglas dejal, in to je morda tisto njihovo presenečenje, če me že zvlečejo na mejo kot njega, ni vrag, da ne bi našel luknje skozi. Tisto, ki sem jo pokazal njej, moji Veroniki. In če hočejo, tudi najini žirafi.

“No, bo kaj?” je postajal tisti, ki se ga je dalo le čutiti, vse bolj nestrpen.

“Tu spodaj,” ga je drugi prijel za desnico, “saj vendar ne boli, da narediš svojo čačko.”

Potem je zavladała tista tišina. Da se je slišalo, kako je šef zadovoljno preganil papir in ga vrnil v mapo. Zdaj je lahko oni zadaj poropotal po televizorju. In zaloputnil vrata. Čez kakšne pol ure ali pa za celo večnost, kot se je zdelo Vojski, potem, ko so butnili vanj novo vedro vode, je vstopil četrti.

“In zdaj, ker si bil pridkan fant, “ mu je šef za lase dvignil svinčeno težko glavo, “te čaka presenečenje ... Obljubljeni the surprise, my boy! Poglej, ne drži se vendar kot kislica! Mi nismo barabe, za kakršne nas imaš, nobene tuje stvari ne obdržimo zase ... Kar je tvoje, je vendar tvoje, zato le pogumno dvigni glavo, fant! Nedavno je prispelo, pa tudi zaslužil si si ...”

“Poste restante, my boy, in celo airmail,” se je znova zarežal oni z zraščenimi prsti.

A je spet klecnil. Ko se je ovedel, ni mogel zapreti ust: pred njim je stala za otroško pest velika snežna krogla.

“Vidiš, pa še navije se in ona notri pleše,” ga je oni z zraščenimi prsti sunil pod rebra.

Ko je trikrat obrnil ključek, se je drsalka v snežni krogli zavrtela. Ko pa jo je obrnil, da je začelo po njej snežiti, se je oglasila glasba.

“Jo vidiš,“ mu je pritisnil snežno kroglo na nos, “jo sploh vidiš, mrhico na drsalkah? Saj nisi slep, kajne? Korenček ti je ja zbistril pogled,” mu je navijal ušesa, da so se drugi zarežali.

Potem je dolgo brskal po žepih in razgrnil predenj listek. Oni z zraščenimi prsti pa je za noht odmaknil luč.

“A vidiš, kaj ti piše your dear girl,” ga je podrl na naslonjalo, “goodbye and thank, your Veronica,” se je pačil z ameriškim naglasom, medtem ko se je onemu z zraščenimi prsti svinjsko podrl kupček.

Drsalka v snežni krogli se je enakomerno vrtela. Pa tudi melodijica, nekakšna barkarola, se je že dvakrat obrnila.

“Souvenir from Katarina Witt,” je mrmraje črkoval s srebrnkastega podstavka na snežni krogli.

Ali pa mu je vgraviran napis prebral nekdo drug.

“Vojta, pa ne zdaj, ko ona že drugič dela zate trojni aksel ...” ga je rezko plosknil po licih tisti, ki se ga je dalo samo čutiti, medtem ko je šef obrnil glavno stikalo in se hlastno lotil tlačenke v že suhi žemljici.